

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 121.461 van 9 juli 2003
in de zaak A. 110.142/VII-24.546**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat R. JESPERS,
 kantoor houdende te 2100 DEURNE-ANTWERPEN,
 Sint-Rochusstraat 59

 tegen :

 de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
 Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Turkse nationaliteit, op 10 september 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken tot verwerping van een verzoek tot herziening met een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 augustus 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die, loco advocaat R. JESPERS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat G. COOLSAET, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 22 juni 1992 in het kader van gezinshereniging.

1.2. Op 22 juli 1992 werd een attest opgesteld dat het verblijf van de verzoekende partij dekte tot 20 september 1992. Een attest van 19 oktober 1993 dekte haar verblijf opnieuw tot 20 november 1993. Op 5 mei 1997 werd een attest opgesteld dat verzoekers verblijf dekte tot 20 mei 1997.

1.3. Op 21 mei 1997 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.4. Op 2 juni 1997 diende de verzoekende partij een verzoek tot herziening in tegen deze beslissing tot weigering van verblijf.

1.5. Op 9 februari 2000 bracht de Commissie van Advies voor Vreemdelingen een advies uit inzake de verzoekende partij.

1.6. Op 16 juli besliste de minister van Binnenlandse Zaken dat de verzoekende partij is uitgesloten van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. De verzoekende partij diende tegen deze beslissing een

verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Bij arrest nummer 108.866 van 4 juli 2002 werden deze beroepen verworpen bij gebrek aan gegronde middelen.

1.7. Op 9 augustus 2001 werden aan de verzoekende partij de beslissingen betekend van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij het verzoek tot herziening werd verworpen en bevel werd gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

"VERWERPING VAN EEN VERZOEK TOT HERZIENING

Gelet op de artikelen 66 en 67 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 14 juli 1987, 18 juli 1991, 6 mei 1993, 1 juni 1993, 6 augustus 1993, 24 mei 1994, 8 maart 1995, 13 april 1995 en 10 juli 1996;

Gelet op de koninklijke besluiten van 13 juli 1992 en 31 december 1993 tot wijziging van diverse wettelijke bepalingen betreffende de bevoegdheden inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op artikel 113, lid 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten getroffen op 21 mei 1997 ten laste van de Turkse onderdaan, XXX, geboren te Ortakoy op 1 april 1970, hem ter kennis gebracht op 27 mei 1997;

Gelet op het verzoek tot herziening door de betrokkene ingediend op 2 juni 1997:

Gelet op het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen van 9 februari 2000 die besluit dat het verzoek tot herziening niet gegrond is: "Op 15 november 1993 werd XXX onder bevel van aanhouding geplaatst, verdacht van moord op zijn echtgenote, feiten gepleegd op 4 november 1993. Uit dien hoofde werd hij door het Hof van Assisen veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf. Op 29 april 1997 werd hij voorwaardelijk in vrijheid gesteld. Een van de voorwaarden legt voornoemde verbod op contact op te nemen met het kind dat op 21 juni 1992 uit het huwelijk werd geboren. De Commissie stelt vast dat er slechts samenwonen tussen de echtgenoten is geweest in de periode vanaf 20 juni 1992 tot begin 1993. Door geweldpleging op zijn echtgenote heeft XXX een einde gesteld aan het samenwonen. De Commissie is dienvolgens van mening dat het verblijf dient geweigerd en het verzoek tot herziening niet gegrond is".

Overwegende dat artikel 10 van bovengenoemde wet de vreemdeling die wenst beroep te doen op gezinshereniging, oplegt niet alleen de intentie te hebben te komen samenwonen met hun echtgenoot, maar effectief en blijvend samen te wonen;

Overwegende dat er aan het samenwonen een einde is gekomen door geweldpleging op zijn echtgenote;

Het verzoek tot herziening is verworpen.

In toepassing van artikel 7, al. 1 - 2/ van voormelde wet, wordt aan de betrokkene bevel gegeven de grondgebieden van België, van Duitsland, van Spanje, van Frankrijk, van Portugal, van Italië, van Oostenrijk, van Griekenland, van Finland, van Noorwegen, van Zweden, van Denemarken en van IJSLAND te verlaten binnen 5 (vijf) dagen met verbod zich naar Luxemburg en/of Nederland te begeven."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel een schending aanvoert van de motiveringsplicht omdat de bestreden beslissing onder meer steunt op de volgende overwegingen: *“Overwegende dat artikel 10 van bovengenoemde wet de vreemdeling die wenst beroep te doen op gezinshereniging, oplegt niet alleen de intentie te hebben te komen samenwonen met hun echtgenoot maar effectief en blijvend samen te wonen; Overwegende dat er aan het samenwonen een einde is gekomen door geweldpleging op zijn echtgenote;”*; dat verzoeker stelt dat hij wel degelijk met zijn echtgenote heeft samengewoond (namelijk van 20 juni 1992 tot begin 1993) en hij dus voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) ;

Overwegende dat verzoeker er lijkt van uit te gaan dat aan de samenwoon-voorwaarde enkel dient te zijn voldaan op het moment dat hij om de toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet vroeg; dat die stelling niet kan worden aangenomen; dat artikel 10, 4/, van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt :

“(…) zijn van rechtswege tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten :

(…)

4/ de vreemdeling die de echtgenoot is van een tot een verblijf in het Rijk toegelaten of gemachtigde vreemdeling of van een tot vestiging aldaar gemachtigde vreemdeling en die met deze komt samenleven (...).”.

dat deze bepaling inhoudt dat de vreemdeling die zich beroept op de gezinshereniging, niet alleen naar België dient te komen om met zijn echtgenoot samen te leven, maar dat de echtgenoten bovendien werkelijk en op duurzame wijze moeten samenleven; dat de bestreden beslissing niet stelt dat verzoeker en zijn echtgenote nooit samengewoond zouden hebben; dat te dezen vast staat dat de samenwoning van de echtgenoten ten laatste op 4 november 1993 is opgehouden en dat zij niet meer is hervat; dat op 25 oktober 1995 het Assisenhof van de provincie Namen verzoeker immers schuldig heeft verklaard aan moord op mevrouw Bayrakta Fadime; dat verzoeker door zijn eigen toedoen en op misdadige wijze een einde heeft gemaakt aan het samenwonen van hem en zijn echtgenote; dat hij er niet in slaagt de redelijkheid van de betrokken motieven in vraag te stellen; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en van artikel 9.1 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind;

Overwegende dat aan artikel 9.1 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind een directe werking moet worden ontzegd aangezien deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht

of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat verzoeker de schending daarvan bijgevolg niet dienstig kan aanvoeren;

Overwegende dat, met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, verzoeker stelt dat hij ‘een gezin vormt’ met zijn zoon Murat, omdat hij deze laatste immers kan bezoeken bij diens grootouders, mits toestemming van de jeugdrechtbank en hij reeds contact heeft opgenomen met zijn advocaat ‘om deze procedure op te starten’; dat verzoeker de verwerende partij verwijt in de bestreden beslissing niet te hebben afgewogen ‘of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting in het gezin’;

Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat het door verzoeker aangehaalde ‘gezin’ moet worden gerelativeerd dat uit het in de bestreden beslissing geciteerde advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen blijkt dat verzoeker op 29 april 1997 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld en dat een van de voorwaarden het verbod was contact op te nemen met het kind dat op 21 juni 1992 uit het huwelijk werd geboren; dat verzoeker zelf in het middel toegeeft dat de procedure om eventueel een bezoekrecht te krijgen nog moet worden opgestart; dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet de oorzaak blijkt te zijn van het feit dat verzoeker geen gezinsleven meer zou hebben of heeft; dat niet uit het oog mag worden verloren dat vaststaat dat verzoeker zijn echtgenote heeft vermoord, daarvoor tot een gevangenisstraf werd veroordeeld en voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld mits hij geen contact had met zijn zoon, die wordt opgevoed door de grootouders van moeders kant; dat hij niet aantoon dat dit contact effectief hersteld is; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen juli tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.